

РЕШЕНИЕ

№ 7358

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 18.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2959** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс, във вр. чл.211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на З. К. В., ЕГН: [ЕГН], от С.,[жк][жилищен адрес] чрез представител по пълномощие адв. Е. Ф. от САК, срещу заповед № 3282з-870/28.02.2023 г., издадена от директора на Главна дирекция „Гранична полиция“, с която на основание чл.197, ал.1, т.6, във вр. чл.203, ал.1, т.13 на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради допуснати съществени нарушения на процесуални правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целите на закона. При издаването ѝ е нарушена нормата на чл.146, т.2, 3, 4 и 6/ вероятно т.5/ от АПК. Неправилно е описана фактичката обстановка, като не е отчетено, че по време на извършване на нарушението В. е бил командирован в Главната дирекция. Не е съобразено становището на токсиколога и дадените от жалбоподателя обяснения и не е отчетено общото му здравословно състояние. В. не е запознат с новия вариант на Етичен кодекс. Претендира присъждането на разносните за внесената държавна такса.

Ответникът– Директор на Главна дирекция „Гранична полиция“ чрез процесуалния си представител юрк. К. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура,редовно призована , не участва в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Младши инспектор З. К. В. е държавен служител – старши полицаи (водач на автомобил) в група „Обратно приемане и транзитиране на лица“ към Регионална дирекция „Гранична полиция“-аерогара С. при ГД „Гранична полиция“, преназначен със заповед № 3282з-1280/21.04.2022 г. Съгласно приложените утвърден график № 4064р-14022/28.10.2022 г. и ежедневна ведомост рег. № 4064р-14203/01.11.2022 г., мл. инспектор В. е изпълнявал служебните си задължения на 01.11.2022 г. за времето от 8,00 до 10,00 ч. На 01.11.2022г., около 20,15 ч. прибирайки се от работа с личния си автомобил В. отнема предимството на друг автомобил и предизвиква ПТП. Пристигналият екип на „Пътна полиция“ извършва проверка за наличието на алкохол с техническа средства „Алкотест-дреггер“, при което се установява, че пробата на В. е положителна – 1,36 промила. На същия ден в ГДПП пристига съобщение, рег.№ УРИ 40464р-14205, в което са описани обстоятелствата, при които е извършено ПТП. На 02.11.2022 г. е изготвен Протокол за химическо изследване в Специализирана химическа лаборатория към УВБАЛ „Света А.“-С. АД, съгласно който количеството алкохол в пробите на В. е 1,56 промила. На 03.11.2022 г. в ГДПП постъпва предложение, рег.№ 4046р-14323 на ВПД директор на регионална дирекция „Гранична полиция“-Аерогари за образуване на дисциплинарно производство. Със заповед № 3282з-3983 от 08.11.2022 г., издадена от старши комисар П. Д., е образувано дисциплинарно производство срещу младши инспектор З. К. В. и е определен дисциплинарно разследващ орган, в състав председател и трима членове. На 16.11.2022 г. на В. е връчена покана № 4064р-114944 за запознаване със заповед № 3282з-3983/08.11.2022 г. за образуване на дисциплинарно производство по чл.207, ал.1 ЗМВР. На 23.11.2022 г. са постъпили писмени обяснения от В., рег.№ 4064р-15301, в които посочва, че е бил на работа за трети пореден ден, не се хранел и през деня е пил лекарства и сироп против кашлица. Жалбоподателят отрича да е управлявал МПС след употреба на алкохол, а отчетения от дрегера алкохол се дължи на употребявания сироп за кашлица „Туксавит“. На 28.11.2022 г. са снети писмени обяснения от колегите на В. от същата смяна Г. В., К. Х., Е. К., Ив. М., Вл. Г., Вл. Ц., К. А. и М. А., които заявяват, че не са виждали В. да употребява алкохол, нито да се държи неадекватно. На 03.01.2023 г. е изготвен Протокол, рег. № 4064р-85 за преглед на записите на видеокамерите в административната сграда на Аерогара С., съгласно който в 19,19 ч. жалбоподателят напуска помещение в сграда държейки бутилка и предмет, наподобяващ кутия с цигари, а в 19,20 ч. напуска сградата и се отправя към паркираните автомобили. На 16.12.2022 г. е изготвено Становище, рег. № 27105 от д-р В. А. –токсиколог, в което се заявява, че химическият състав на сироп за кашлица „Туксавит“ съдържа минимално количество алкохол и употребата му не би могло да е причина за посочените високи стойности на концентрация на алкохол, отчетени след химическото изследване на кръвната проба. На 12.01.2023 г. е изготвена Обобщена справка, рег.№ 40640-702, съгласно заключението на която В. е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал.2, т.4 ЗМВР за неизпълнение на т.15,19,20 и т. 28,б.“б“ от Етичния кодекс за поведението на държавните служители в МВР, утвърден със заповеди на министъра на вътрешните работи №№

8121з-348/25.07.2014 г., 8121з-581/08.06.2016 г. и 8121з-821/13.07.2018 г. Жалбоподателят е нарушил и т.4 от заповед № 8121з-396/05.08.2014 г., съгласно която се забранява да се управлява М. с концентрация на алкохол над 0,5 промила или под въздействието на друго упойващо вещество по време на изпълнение на служебните задължения, както и в извън установеното работно време или по време на използване на отпуск. На 18.01.2023 г. на В. е връчена покана да се запознае с обобщената справка, което В. прави още същия ден. На 25.01.2023 г. е изготвено Становище, рег. № 4064р-1341 от дисциплинарно разследващия орган, с което се предлага на В. да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. На 18.01.2023 г. е постъпило до Д. възражение от В., рег.№ 4064р-1049, в което се излага, че на 01.11.2022 В. е бил на работа от 7,00 до 19,00 ч.; Т. не е взел предвид общото здравословно състояние на полицейския служител; Неправилно се сочи, че В. е запознат с Етичните кодекси от 2016 г. и 2018 г. На 13.02.2023 г. е изготвена покана до В. в срок от 24 часа да представи писмените си обяснения или възражения до директора на ГДПП. На 28.02.2023 г. е издадена оспорената заповед, с която на основание чл.194, ал.2, т.4, чл.197, ал.1, т.6 и чл.226, ал.8 на З. К. В. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

Като доказателства по делото са приети: Кадрова справка, от която е видно, че В. е награждаван седем пъти и не са му налагани дисциплинарни наказания; Протокол, съгласно който на 17.09.2014 г В. се е запознал с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден със Заповед № 8121з-348 от 25.07.2014 г.; Справка за отнети точки и влезли в сила наказателни постановления, от която е видно, че няма влезли в сила НП и не са му отнемани точки.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесната заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Чл. 146 АПК сочи основанията за оспорване на административните актове, които ако са налице във всяка конкретна хипотеза, водят до незаконосъобразност на оспорения акт, а именно: липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. При преценка законосъобразността на оспорения административен акт, съдът съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК не се ограничава само с обсъждането на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК. При така вменената на съда от закона служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт по реда на чл. 168 АПК, съдът приема следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентния за това дисциплинарнонаказващ орган по смисъла на чл. 204, т.3 от ЗМВР - директора на Главна Дирекция „Гранична полиция“. Същата заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички изискуеми реквизити по чл. 59 от АПК и чл.210, ал.1 ЗМВР, поради което не е нищожна поради липса на форма.

При издаване на оспорената заповед са спазени всички съществени изисквания на процедурата по налагане на дисциплинарното наказание "уволнение", разписани в ЗМВР. Заповедта е постановена в рамките на преклузивните срокове по чл. 195, ал.2 от ЗМВР. Дисциплинарното производство е образувано със заповед № 3282з-3983 от 08.11.2022 г., издадена от старши комисар П. Д., с която е определен и дисциплинарно разследващият орган съгласно изискванията на чл. 207, ал.1, т.2 ЗМВР. На основание чл.207, ал.7 ЗМВР е изготвена обобщена справка, с която жалбоподателят се е запознал.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон.

От доказателствата по делото се установява, че на 01.11.2022 г. около 20,15 ч. младши инспектор З. В., прибирайки се от работа с личния си автомобил е предизвикал пътно-транспортно произшествие. Екип на отдел „Пътна полиция“ към СДВР е направил проверка за алкохол с техническо средство, което е отчело наличието на 1,36 промила, а съгласно изготвения на 02.11.2022 г. Протокол за химическо изследване количеството алкохол в пробите на В. е 1,56 промила. Тези установявания не бяха оборени в хода на съдебното производство. Въз основа на тези данни дисциплинарнонаказващият орган е приел, че В. е извършил нарушение на чл.203 ал.1, т.13 от ЗМВР/деяния „несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР,уронващи престижа на службата“, като не е изпълнил разпоредбите на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден със Заповеди на министъра №№ 8121з-348/2.07.2014 г., 8121з-581/08.06.2016 г. и 8121з-12.2018 г.

Този извод на дисциплинарно наказващия орган е правилен.

От доказателствата по делото по безспорен и категоричен начин се установи нарушението на посочените в заповедта норми на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че е запознат само с Етичния кодекс от 2014 г. В този Етичен кодекс т.28, б. “б“ изрично определя, че „държавният служител независимо от заеманата длъжност в качеството си на участник в пътното движение се подчинява на забраната да не управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда или под въздействието на друго упойващо вещество по време на изпълнение на служебните си задължения, както и в извън установеното работно време или по времето на ползване на отпуск“, а съгласно т.11 „етичните правила в този кодекс са приложими спрямо държавните служители за техните действия и поведение в работно и извънработно време“. В изменения Етичен кодекс от 2016 г. т.11 и т.28 са идентични с т.11 и т.28 от редакцията на кодекса от 2014 г. В редакцията на Етичния кодекс от 2018 г. т.11 и т.28 също са с идентично съдържание с т.11 и т.28 от кодекса от 2014 г. Следователно съдът приема, че жалбоподателят е напълно запознат със забраната да управлява МПС с концентрация на алкохол над 0,5 промила.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че на 01.11.2022 г. е бил на работа не от 8,00 до 20,00 ч., а от 7,00 ч. до 19,00 ч. Тези твърдения се опровергават от приложените по делото утвърден график и ежедневна ведомост. От друга страна доводът е неотносим към настоящия правен спор, тъй като забраната за управление на МПС с над 0,5 промила алкохол в кръвта важи както през работно време, така и след работа.

Неоснователно е и оплакването, че токсикологът не е отчел общото здравословно състояние на В.. От разпитаните свидетели в хода на дисциплинарното производство

се установява, че по време на работа В. се е държал адекватно и никой от тях не казва В. да се е оплаквал, нито да е изглеждал недобре здравословно.

Съдът намира, че деянията на жалбоподателя, в качеството му на държавен служител от МВР, са силно укорими, сериозно уронват престижа на службата и представляват нарушение на горепосочените разпоредби от Етичния кодекс. Несъмнено В. не е съобразил поведението си със закона и със задължението си да пази доброто име на МВР, което е станало достояние на неопределен широк кръг лица, както служители на СДВР, така и свидетели на настъпилото ПТП и реално води до загубване на доверието в полицейската институция. Поради това деянията му съставляват тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, за което при условията на обвързана компетентност дисциплинарнонаказващият орган законосъобразно е наложил единственото възможно наказание - уволнение.

При издаване на оспорената заповед не се установява и противоречие с целта на закона. В случая директора на Главна дирекция "Гранична полиция" МВР е издал оспорената заповед, след надлежно установяване на извършено дисциплинарно нарушение, при съобразяване установената от закона цел свързана с личната и генералната превенция при налагане на дисциплинарни наказания на служителите от системата на МВР. При определяне на наказанието са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено и цялостното поведение на държавния служител по време на службата.

С оглед гореизложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК, на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото и въз основа направеното искане и на основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразено с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 120 лв.

Така мотивиран Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. К. В., ЕГН: [ЕГН], срещу заповед № 3282з-870/28.02.2023 г., на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“.

ОСЪЖДА на З. К. В., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 /сто и двадесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: